

יכול להמתין עד שלא תטעם ממיצי-האבהה שלה.
 כשמדובר בשימוש בשיניים, חסוך זאת למיסעדות.
 ליקוק הוא משהו שאתה עושה לדגדגן, ואיבר זה יכול להיפגע ולהגיע לאובדן תחושה מוחלט על-ידי נשיכות של מאהבים חובבים. כמרכן, אצבעותיהם של כמה מהגברים עלולות להיות ארוכות מדי, או נוקשות מדי, מכדי להעניק גירוי מתאים לדגדגן של האשה.
 הלשון, מאידך גיסא, אינה מכילה עצ-מות, לעיתים-נדירות היא נוקשה מידי, והיא תמיד לחה די לצורך כדי למנוע פגיעה. כאשר אתה מלקק לאשה, בבקשה ממך, הוזה את שיער הערווה הצידה, כך שלא יחחך את הרקמות העדינות.
 כאשר אתה מלקק מסביב לדגדגן, הכנס יד אחת מתחת לישבן, את הבהן הכנס לנתיק. זה מעניק לאשה תחושה מגרה, שהיא מוחזקת תחת פיקוח, ובאותה עת מעניק לה משהו להישען עליו ברגע השיא. כמרכן, נסה ללטף את ביטנה, או את

צידי ירכיה המתוחות. הליטוף מאזור הברך ועד לאזור האגן, בשעה שאתם מלקקים ללא-הרף, ישלח תחושות ישירות למרכז הגירוי המיני, אל עבר הדגדגן.
 ולבסוף, כמה עצות נוספות:
 1. כאשר האשה אומרת שהגבר הוא מאהב טוב, מבינות זאת הנשים האחרות כמו צופן. אין פירוש הדבר שהוא מביא אותה לשיא, פירוש הדבר שהוא מסעיר יותר מן הממוצע.
 2. יהיו נשים שישקרו, כדי להגן על האגן הגברי, באומרן שיש להן שני סוגים של אורגזמה — אחד משני, שהיא אורי-גזמה בדגדגן, והשני, העיקרי, שזו האורי-גזמה בנתיק. למעשה, ההפך קרוב יותר לאמת.
 3. לאחרונה פיתחתי הרגל לאונן כאשר אני לצד חברי. ערב אחד הוא הגיע לשיא לפחות שלוש פעמים, ואני החלטתי שהגיע תורי. ביקשתי ממנו שיחבק אותי בשעה שאני מאוננת. הוא עשה זאת, אולם ללא התלהבות. החזיר הקטן כבר היה מרוקן לחלוטין, והחיבוק שלו לא הביע שום

תשוקה. כך שלמעשה אוננתי והגעתי לשיא בוכחותו של גבר. הוא לעומת-זאת שקע בתנומה. ולא חש כלל בכל השינויים שחלו בגופי ושהיו עשויים לסייע לו לעזור לי בעתיד. אם יש בכלל עתיד עבורינו.
 4. הסיפור האחרון. לאחר שסיימתי את לימודי באוניברסיטה ונסעתי למבורן, השגתי מישרה כעובדת-סוציאלית באזור מסוכן בעיר. לאחר זמן קצר נאסתי. עם תחילת המישפס נראה היה כאילו אני היא העומדת לדין. פרקליטו של הגבר האשים אותי בכך שהגעתי לאורגזמה במהלך חמש הדקות שארכה ההתנפלות הנפשית. למעשה, ביליתי חמש דקות בדיאגנזה שמה יישוטעו פני. אך נראה שהגברים בחברה-המושבעים הניחו, כמו הפרקליט, שנהנתי מהאונס — אני, שמעולם לא הגעתי לאורגזמה כשאברה-המין של הגבר נמצא בתוכי. נדהמתי. האנס יצא לחופשי. הדבר שלמעשה גרם להרשעתי היו הזויר פים שלי ושל נשים אחרות כאילו יש להן אורגזמה, כאשר גם נשות המושבעים שיקרו להם תמיד.

אי לכך יש לי בקשה צנועה: יש צורך להסביר למושבעים באשר הם כי מבחינה אנטומית אין הדבר אפשרי. אשה לא יכולה להגיע אפילו לדבר הדומה לאורי-גזמה במהלך אונס רגיל. הם חייבים לדעת, בקיצור, כי הטיפול בדגדגן הוא המהותי. **עד כאן** סיפורה של האשה האוסטרלית. הווידוי של האשה האוסטרלית, עובדת סוציאלית במיקצועה, המם בעיקר גברים. אולם מחקריהם של הסטולוגיים מאסטרס וג'ונסון חיוקו את השקפתה של הכותבת. התמיהה שעוררו הדברים נובעת מתס-ביכים קדומים. זיגמונד פרויד קבע, ש-אורגזמה בפות היא צורה בשלה יותר של אורגזמה-דגדגן. הוא אף קבע שאורגזמה בדגדגן היא למעשה סטייה. מבחינתו היה נרתיק האשה היקרו — אמת-מידה לתיפ-קודו הנורמלי של הנשים. לעומתו קבעה שרי הייט בוד"ח המפורסם שלה על מיני-יותה של האשה, כי אשה עם אוריניטציה על הנרתיק חרדה יותר ומונסה יותר במצוקה פסיכולוגית מבעלות אוריניטציה על הדגדגן.

אשה נשואה: חיפשתי הרבה שנים עד שבעזרת פסיכולוג גיליתי שאורגזמה אינה צילצול פעמוני-כנסייה או ציפצוף ציפורים...

מרים ברנארד, אשה נשואה בת 35, אם לשלוש בנות; ציירת שעבודתיה "משדרות סכס", לדבריה.

מספרת מרים:

הקווים המעוגלים, המערות, החורים והנקבים הם סקסטורות הפורצות מהתחרות שות הגופניות שלי אל הגיר. כל חיי סר בבים סביב הסכס, וכשאני מורחת צבע על הגיר זהו סוג של אנרגיה המפרה את חיי.

לא ידעתי מה זאת אורגזמה. חיפשתי למה זה דומה. בספרות קראתי שזה משהו כמו פעמוני-כנסייה. בשיחות קלטתי שזה רעד. בדמיון שלי חשבתי שזה ציפצוף של ציפורים. הבאתי ציור שלי אל הפסיכולוג, וישבנו יחד לנתח אותו. זו היתה לידי שהפנים שלה בתנוחת שכיבה, כובע תחרה מעטר את ראשה. בפה היא אחזה פרח. זה היה צמח אופיום שייצר תחושה שהפנים מרחפות. הפסיכולוג הכריח אותי לעשות אנליזה של הציור, והרגשתי כמו באונס רגשי.

למה בפה? הוא שאל בתקיפות וציפה לתשובה. יחד איתו הבנתי שהפה הוא מקום לה, ושהצמח זקוק ללחות. שורשי הצמח חדרו לעומק הפנים, והראש כולו הביע זעקה. הצוואר והפנים היו בצבע ורוד. השיער בצבע אדום, כמו צבע ה-שיליה. מלאתי אותה בנימים ועורקים שיצרו הזנה לפנים. נוכחתי לראות שהפנים הם רחם אשה. למדתי במשך השנים שתחושת אורגזמה ביחסים-מין זו לא כמו תחושת שימחה בחג-העצמאות, אלא כמו בשיאה של התרגשות. ושאלתי אורגזמה כל עוד לא גיליתי מהי הנרתיק הביא אותי להתעברות והולדה, ואילו הדגדגן המרוחק גרם לי להנאה.

הגעתי מבית שמרני. אבי כלא את אימי כדי שתישאר רק שלו. גם אותי חינכו לחיות בהסוואה מוחלטת. נעלו אותי מתוך החשש שאברח מהבית בטרם עת. ההפתח חות הגופנית שלי היתה מאוחרת. אולם גם לאחר שהבשתי בלמתי את תשוקותי הגופניות, כדי להישמר טהורה עד לנישואי. אבן בגיל 20 הבין בעלי שאני זקוקה לפתח-איורור. מכיוון שעסקתי באמנות, ניתנה לי הלגיטימציה לצאת בגפי לסדר נאות ולתערוכות. זה הדבר שבנה מחדש את הנישואין שלנו. בעלי למד שהמחויבות שלי אינם מסכנים את מקומו בחיי. לעומת זאת הפכתי לאשה יותר מאושרת, בשל מבטיהם של המחזורים.

כדי תחרה שקוף הוא סיגנון הבגד שלי. לבוש המדגיש שקודות סכסואליות כמו ירכים וזחה. תלתלים, שיער שאיננו מסורק ותנוחת הראש מסגירים את האנרגיה שאני חפצה להקריק.

האופי הצעוני שלי נתון לי לגיטימציה לחוסר משמעות. לעשות כל מה שאני חפצה ולווכח ביחס של סלחנות. אני מרגישה כאשה מינסי, כך רואים אותי הבריות. כל אני לא מחפשת איך להסוות זאת. כל

ציירת מרים ברנארד וציור-האורגזמה שלה

"גיליתי שזה לא שימחה ביום-העצמאות, אלא רעד בשיאה של התרגשות..."

מה שאני רוצה אני משדרת החוצה. החיים חולפים, ואין מה להפסיד.

אשה בוגרת

עם אימפולסים

אני טיפוס המוכן לסכן את לשוני בכל טעימה חדשה. והלשון מחוברת אל המוח. אם הלשון נכונית או נשרפת, אפשר להגיע לטירוף ולהשתגע. למרות האמונה הזו אני מוכנה לקחת סיכון ולנסות הכל.
 כאשר כולאים אותי, אני חושבת על החופש. כמו כל אסיר. המחשבות שלי על החופש הן דימיון סכסואלי חוגג. האסטרור-לוגית שערכה לי מפה קבעה שאני זקוקה ליתסי-מין מדי יום. אחרת אני מרעילה את עצמי. האמת היא שכדי להגיע להנאה ממשית ממין אני זקוקה לתקופה של צום.
 המוח שלי ניטען חשמל כל הזמן. בעיות וחרדות יום-יומיות לוחצות על המרכז הנעול במוח. יחסי-מין לוחצות על המרכז הנעול במוח. יחסי-מין לוחצות על המרכז הנעול במוח. יחסי-מין לוחצות על המרכז הנעול במוח.

את הראש ומנקים את המוח. יחסי-מין מעוררים אותי. הם גורמים לי מצב-רוח אופטימי, והרגשה קלה מבחינה פיזית עד כדי תחושת ריחוף.

הסכס נפגע כשאני רעבה. הוא מתמלא עוצמה כשאני מצליחה. קאריירה מוצלחת תופסת אצלי תמיד טרמפ על היצר המיני. אני מקנחת יום מוצלח באקט מיני. כשאני נהנית מהיצירה ביום-עבודה, יש לי חיי-מין מוצלחים יותר.

ויכוח שפוגע באגו שלי מונע ממני לעשות מין. מילים משפילות. אי-הגיונות. לא לומר מאיפה חזרת בשעה מאוחרת. בעיות בריאותיות של ילד חולה וריחות לא נעימים מונעים אותי מלערוך חגיגה במטה. יחסי-מין מקבילים אצלי לשימחה. אבל סכס יכול גם לסיים ריב שלא נפתר במלל. אחרי סכס אני מסוגלת לעבור למצב-רוח סלחני.

למדתי גם לזייף אורגזמה בנישואי. האמנתי שאם לא כן, אני משחקת שלא לפי הכללים ואקבל עונש. מאז הבשתי

והבנתי שבמקום שאשה מזייפת — מזייף גם הגבר. היום אין אפשרות עוד לזייף. אנתנו מכירים יותר מדי טוב האחד את תגובות השני. קרן קטנה בקצה העין מסגירה כל ניסיון של זיוף. כשלמדנו שזה קיים, היינו מזהירים לפני. וננופים אחרי. רק אדם עם אישיות אוטיסטית לא יודע להרגיש את הפרטנר. בנישואין אין צורך לומר. כל אחד לומד להיות הברומטר של השני. למדתי שלזייף לבן-זוג זה כמו לשקר לעצמי. אם חשובה לי ההנאה מיחסי-מין, לא אזייף, כדי לא ליצור לעצמי בעיה.

העובדה שאני מצליחה לשלב את ה-קאריירה האמנותית שלי בתחושות המיניות שלי, היא שעוזרת לי להצליח בכל מה שאני עושה. אני אשה בוגרת. עם אימפול-סים צעירים. אני חשה ומגיבה והגיל שלי נעלם. העובדה שאני דולה נושאים לאמנות שאני יוצרת מהתחושות המיניות שלי, משאירה אותי, בסופו של דבר, קרובה לבית. צמודה לקן המישיפחה.

עד כאן סיפורה של מרים.